

שקר!

ציור ה אוטורור

היה פעם מלך שנהג להאמין לכל דבר שאמרו לו. הוא התגאה בכך שמעולם לא אמר לאף אחד " אין זו אמת!" ברור שרבים מבני חצרו רימו אותו וסיפרו לו שקרים, אך הוא עמד על שלו. באו אליו אנשים ישרים וסיפרו לו על התעלולים שמבצעים אחדים מנאמניו, אך הוא הכחיש זאת. "איך זה?" היה אומר "יגידו עלי שאני מלך שקרנים? אני מוכן לתת לאישה את בתו הנסיכה היפהפייה למי שיצליח להוציא ממנו את המילה "שקרן!"

כשסיפרו את הדבר לרועה צעיר אחד הוא אמר: "מצוין, תהיה לי בקרוב נסיכה לאישה! אני רק תקווה שהמלך אדם ישר ויעמוד בדיבורו.

המלך אהב יותר מכל לשמוע סיפורים מעניינים. אחרי הארוחה הוא נהג להיכנס למטבח, לשבת ליד התנור הגדול ולשמוע סיפורים ואגדות שסיפרו המשרתים והטבחים. הרועה הצעיר ניצל את ההזדמנות וביקש לעבוד במטבח המלך. לא עבר זמן והגיע תורו לספר.

המלך שם לב על המשרת החדש ושאל: "מדוע אתה שותק? אינך יודע דבר לספר?" "בוודאי שאני יודע, אבל אלה דברים מוזרים ביותר." "מוזרים? אז ספר, ספר." והרועה התחיל:

"הלכתי פעם ביער וראיתי ארנב גדול. הוא עמד ישר לפני. בדיוק החזקתי בידי כדור זפת ואותו זרקתי ישר בפניו של הארנב. הזפת נדבקה לראשו של הארנב והוא התחיל לברוח. אלא שבדרך בא מולו עוד ארנב גדול, הם נפגשו, נדבקו זה לזה בראשיהם כל כך חזק שלא יכלו להיפרד. וכך יכולתי לתפוס את שניהם ביחד. הסיפור שלי מצא חן בעיניך, אדוני?"

"יופי!" קרא המלך "וכך המשכת לעבוד אם החמור הזה?"
"לא. כי למחרת בבוקר ראיתי שהסיקוס הזה שתקוע בגבו של
החמור מתחיל ללבלב. הופיעו ענפים ועליהם עלים ואפילו
אגוזים. הובלתי את החמור למכלאה ושם האגוז המשיך
לצמוח במהירות עד שהצמרת הגיעה עד השמיים."
"עץ גדול צמח לך!" שמח המלך "ומה הלאה?"
"ניצלתי את ההזדמנות והתחלתי לטפס מענף לענף עד
שמצאתי את עצמי על הירח."
"משם היה בוודאי יפה להביט למטה על האדמה. ומה קרה
לך הלאה?"

"יוצא מהכלל. מה שיכול
להתרחש בעולם! ויש לך עוד
סיפור מעניין?"
"כן, אדוני. אני בן של טוחן קמח
ולפני שנעשיתי עוזר כאן, עבדתי
בטחנה של אבא. פעם אחד
העמסתי יותר מדי שקים על גבו
של החמור שלי ומרוב המשקל
גבו נשבר לשניים."
"חיה מסכנה!" העיר המלך.
"אז הלכתי לחורשה קרובה ושם,
מעץ אגוז, הורדתי סיקוס חזק.
שמתי אותו בין שני חלקי הגב
של החמור. גבו של החמור
נעשה יותר חזק מאשר היה
קודם! הוא קם על רגליו והמשיך
להוביל בקלות שקי קמח כבדים
מהטחנה."

"וי! וי! ממש צרה" אמר המלך.
 "אבל היה לי הרי מקל ביד, אז נתתי לזאב מכה כל כך חזקה שהוא
 השתטח כמו רקיק. ומהפה שלו נפלטה אגרת."
 "זה טוב" אמר המלך "ומה היה כתוב בה?"
 "זו הייתה אגרת ישנה מאוד ובה היה כתוב שבזמנים ההם סבא שלך,
 אדוני, כשהיה עוד נער, עבד אצל סבא שלי בטחנה כמתלמד."
 "לא! זה שקר! אתה נבזה! שקרן! לא יתכן הדבר!" קרא המלך.
 "ניצחתי, אדוני" ענה הרועה "עכשיו תמסור לי את בתך לאישה."
 *איך זה? מה פתאום?" הופתע המלך.
 "הרי בעצמך אמרת שתתן את ידה של בתך למי שיוציא ממך לו פעם
 אחד את המילה 'שקרן!'."
 "נכון" אמר המלך "ומלך חייב לעמוד בדיבורו. בתי תהיה לאשתך.
 מחר נתחיל בהכנות לנישואים."
 וכך רועה פשוט נעשה לבעלה של נסיכה, בסך הכל בגלל מילה אחת.

"על הירח ראיתי נשים זקנות שזרעו שיבולת שועל. הסתכלתי עליהן זמן
 מה, אך כשרציתי לחזור לאדמה לא מצאתי את עץ האגוז. החמור עבר
 כנראה למקום אחר! מה לעשות? בינתיים התבואה גדלה ואז ביקשתי
 אצל הזקנות קצת גבעולי שיבולת שועל ארוכים וקלעתי מהם חבל ארוך.
 בחבל זה התחלתי לרדת.

"אתה בעל תושייה, בחור!" אמר המלך "וירדת בשלום?"
 "לא! החבל היה קצר מדי. הגעתי עד סופו ולא נשאר לי אלה לקפוץ
 משם למטה. היה עוד רחוק עד לאדמה ובנפילה התחלתי להסתובב
 באוויר וירדתי עם הראש למטה. הראש שלי פגע בתל מלא פרחים ושקע
 עמוק באדמה."

"זו צרה אמיתית! איך יצאת?" שאל המלך.
 "התחלתי להניע את כל גופי ובסוף הראש ניתק ונשאר באדמה בין
 הפרחים ואני הלכתי לחפש מקל או כלי כלשהו כדי לחפור אותו
 מהאדמה. אך כשחזרתי עם מקל, ראיתי זאב גדול שהתחיל לנגוס
 בראש שלי."

